

словами, управління витратами на швейних підприємствах має систематичний характер, але комплексний підхід відсутній.

Удосконалити організаційну структуру управління на швейних підприємствах покликаний постійно діючий Центр управління витратами. Його мета – реалізація поставлених керівництвом завдань спрямованих на оптимізацію витрат, шляхом комплексної інтеграції всіх структурних підрозділів швейного підприємства як центрів відповідальності у цілісну систему функціонування механізму управління витратами, що своєчасно реагуватиме на вплив незапланованих обставин і працюватиме задля досягнення стратегічних і тактичних цілей підприємства.

Література

1. Волошина В. В. Організація управління витратами операційної діяльності харчових підприємств за центрами витрат й центрами відповідальності / В. В. Волошина // Вісник ХНАУ. Збірник наукових праць. Вип. 1. – Харків, ХНАУ. – 2016. – С. 249-253.

2. Гречан А. П. Роль системи управління витратами в забезпеченні ефективності функціонування підприємства // А. П. Гречан, Н. Й. Радіонова // Вісник ЖДТУ. Економічні науки. – 2010. – № 3 (53). – С. 43-45.

3. Скрипник М. І. Організація обліку витрат у розрізі центрів витрат та центрів відповідальності / М. І. Скрипник // Облік і фінанси АПК. – К. : ТОВ ЮФ «Юр-Агро-Вест». – 2011. – № 1. – С. 46-49.

УДК 338:351

Скиба М.В., к.держ.упр., доцент
Київський національний університет
технології та дизайну

ІНСТИТУЦІЙНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Подальше загострення у світі конкурентної боротьби за ресурси

(природні, енергетичні, інвестиційні, людські та ін.) виводить на перший план питання освоєння потенціалу нових знань, упровадження їх у виробничі процеси, підвищення на цій основі ефективності застосування обмежених виробничих ресурсів, зростання рівня продуктивності праці та забезпечення зростання виробничих можливостей, що сприятиме задоволенню зростаючих економічних потреб суб'єктів ринку.

Проведення результативної технологічної модернізації на інноваційній основі, значною мірою залежить від активної ролі держави у формуванні необхідного інституційного середовища, удосконаленні системи засобів для якісного оновлення економіки, задіяння інноваційного потенціалу.

Зарубіжний досвід щодо управління науковими дослідженнями та інноваціями доводить визнання важливості інновацій для економічного розвитку, їх вирішального значення для продуктивності, конкурентоспроможності та зростання. Розвиток та розкриття інноваційного потенціалу економіки України дозволить спрямувати зусилля у напрямі вирішення соціальних проблем, створення нових можливостей для компаній, сприяти створенню нових робочих місць.

Серед системних проблем, що накопичувались не один десяток років в інноваційній сфері можна назвати: недосконалість вітчизняного законодавства у сфері інновацій; недостатність обсягів фінансування; недосконалість та нерозвиненість систем кредитування, страхування; недостатній рівень використання можливостей міжнародних програм; неналежний рівень комунікації та обміну інформацією; недостатність інформації щодо інноваційних потреб на регіональному рівні.

Серед ключових проблем у сфері інноваційної діяльності експертами називаються такі:

- відсутність стратегії інноваційного розвитку держави;
- нерозвиненість інфраструктури, основними причинами чого є: недосконалість вітчизняного законодавства у сфері інновацій та трансферу технологій; відсутність достатньої кількості кваліфікованих фахівців в області

інноваційного менеджменту та маркетингу, фінансових консультантів, експертів з трансферу технологій та бізнес планування; низька здатність впроваджувати досягнення науково-технічного прогресу [1].

Діяльність держави повинна бути спрямована на формування інституційного середовища, що має сприяти ефективному відтворенню, розвитку та використанню інноваційного потенціалу, забезпеченню комерціалізації інноваційних продуктів.

Серед основних принципів державної інноваційної політики варто виділити: орієнтацію на інноваційний шлях розвитку економіки України; визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку; формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності; ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримку підприємництва у науково-виробничій сфері; здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок.

Не менш важливим є: розвиток інноваційної культури в суспільстві, що дозволить зменшити рівень опору інноваціям; формування інноваційних кластерів; розвиток креативного мислення молоді тощо.

Варто ще раз підкреслити, що неврегульованість правовідносин, незавершеність та нестабільність законодавчого поля, призводить до відчутних втрат Державного бюджету, суспільної інноваційної діяльності, а також не створює належних стимулів для інноваційної діяльності та не сприяє нарощуванню інвестицій в інноваційний процес.

Вирішенню зазначених проблем буде сприяти: не тільки зміна парадигми економічного розвитку у напрямі інноваційного вектору розвитку, а й вжиття організаційно-економічних заходів щодо активізації інноваційної діяльності на рівні регіону, що можуть бути використані з метою оновлення традиційних, технологічно відсталих, екологічно шкідливих підприємств, їх технологічної модернізації, цільових програм, податкових пільг, індустріальних парків та ін.

Довгостроковий економічний розвиток України, підвищення конкурентоспроможності країни потребують перетворення знань у продуктивну силу розвитку економіки шляхом концентрації зусиль усіх суб'єктів національної інноваційної системи, мобілізації їх ресурсів на перспективних напрямках науково-технологічного розвитку, задіяння ефективних механізмів зміцнення та розвитку партнерства в науці, забезпечення трансферу знань, матеріалізації їх у техніці і технологіях, упровадження у безпосереднє виробництво [2].

Література

1. Проект рекомендацій парламентських слухань на тему «Збалансований розвиток людського капіталу в Україні: завдання освіти і науки» (10 квітня 2019 року).

2. Теоретичні аспекти державного регулювання інноваційної діяльності: сутність, мета та засоби [Текст] / М. В. Скиба // Науковий вісник Ужгородського національного університету : серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство / голов. ред. М.М. Палінчак. – Ужгород : Гельветика, 2017. – Вип. 15№Ч.2. – С. 121–124.

УДК 336.7

Харченко Т.О., к.е.н.
Київський національний університет
технологій та дизайну

ФОРМУВАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В БАНКІВСЬКІЙ СИСТЕМІ

Банківський сектор України знаходиться в тяжкому стані й не виконує в повному обсязі функції перерозподілу фінансових ресурсів на міжгалузевому та міжрегіональному рівні. Зберігаються негативні тенденції у фінансовій сфері країни, зокрема, збільшується дефіцит бюджету в умовах спаду виробництва й переорієнтації господарських зв'язків, високий ріст цін та валютного курсу. За